

Vanhaa ja uutta vuorotellen

Merkkipäivä: Osmo Karttusen ei ole helppo määritellä rakkainta rakennuskohdettaan. "Aina tekeillä oleva on tärkein."

JOENSUU
Liisa Yli-Ketola

Arkkitehti **Osmo Karttunen** iloitsee siitä, että Joensuun kaltaisessa keskisuuressa kaupungissa hän on päässyt tekemään monenlaisia töitä. Vuosien varrella hänen ei ole tarvinnut työpaikkojen ovia kolkutella, vaan projekti poikineen on seurannut toistaan.

– Tarjousteknisesti tietenkään ei ole helpointa se, että kohteet ovat hyvin erilaisia, mutta tekemisen riemun kannalta se on ollut ja on ensiarvoisen tärkeätä, omaa toimistoa vuodesta 1990 pyörittänyt Karttunen sanoo.

Innoissaan hän esittelee Tikkarinteellä Karelia-ammattikorkeakoulun saneerauskohteita: uimahalli on jo muuttunut maisemaikkunalliseksi, punaista hehkuva auditorioksi, liikuntasalista on tullut valoisa, lasiovellinen kirjasto, hallintotilat on rakennettu entisiin luokkiin ja niitä sisustetaan parhaillaan arkkitehtien ja sisustussuunnittelijan valitsemilla kalusteilla. Kokonaishankkeessa on jo päästy selvästi yli puolenvälin.

Kyseessä on arkkitehtitoimisto Torikka & Karttusen viisivuotinen projekti, jossa näkyy sekä arkkitehtikollegan **Antti Torikan** että Osmo Karttusen kädenjäljet.

– Aina lähdemme tyhjältä pöydältä miettimään, mitä käyttäjä tarvitsee ja miten se voitaisiin parhaiten toteuttaa. Sosiaalinen puoli on ammatissani iso plus, ihmisten parissa yhdistyksissä ja yhteisöissä viihtyvä Karttunen sanoo.

Urallaan hän on uinut monenlaisiin työyhteisöihin sisälle, keskustellut ja taas keskustellut ja lopulta tuntenut onnistumisen iloa siitä, että kiperistäkin tilanteista on selvitty hyvään lopputulokseen.

– Toki nykymaailmassa olemme totuttautuneet siihen, ettei kovin riehakasta välttämättä pääse ideoimaan. Teemme useimmiten pienillä resursseilla käytännönläheistä suunnittelua, jossa pyrkimyksenä on aina paras mahdollinen lopputulos, Karttunen miettii.

Lamasta kysyttäessä hän vastaa, että Pohjois-Karjalassa laaksot ja kukkulat ovat muuta maata matalampia. Työtä siis riittää ainakin korjausrakentamispuolella.

Varsinaista juhlahohdetta ei Karttunen halua nostaa esille. Marjala-talo on kenties yksi tunnetuimmista ja näyttävimmistä uudiskohteista monien entisöintikohteiden lisäksi.

JOUNI TURUNEN

Tikkarinteen saneerauskohteessa Osmo Karttunen iloitsee erityisesti raikkaasta värimaailmasta. Rappukäytävää piristää kollega Antti Torikan teos.

– Olen ollut monessa kohteessa suunnittelemassa alkuvaiheen ratkaisuja mutta en välttämättä enää toteuttamassa kohteita loppuun saakka, hän miettii.

Liioittelun puolelle mennään hänen mielestään ajoittain siinä, ettei missään yhteydessä saisi ottaa huomioon paikkakuntahyötyä. Toisin sanoen joensuulaisista arkkitehdeistä näyttää välillä siltä, että kiinnostavimmat kohteet annetaan usein muille kuin oman paikkakunnan arkkitehdeille.

– Kyllähän yhteiskunnan päätäjien pitäisi sitäkin ajatella, miten konsulttipalvelut säilytetään maakunnassa. Täällä me toimimme, tänne maksamme veromme ja työllistämme muita ja varmasti teemme omia kohteita kuin itselle tekisimme. Olen varma, että oman kaupungin arkkitehtien panostukseen voi luottaa.

Mukavaa hänestä on se, että arkkitehdin asiantuntemusta arvostetaan ja kuunnellaan monessa yhteydessä. Hän on aina ollut valmis uhraamaan aikaansa erilaisiin vaihtoehtoihin malleihin ja suunnitelmiin kiistanalaisissakin kohteissa, kuten viimeksi ravintola Jokelan talon suojeluasiassa.

Kulttuuripoliittista vaikutustajanroolia hän ei ole itselleen tietoisesti hakenut, vaikka on istunut pari kautta taidetoimikunnassa, luotsannut Kontiolahti-seuraa ja parhaillaan toimii maakunnallisessa rakennuspalkintotoimikunnassa. Hän pitää yhdistyksiin ja toimikuntiin osallistumista lähinnä aatteellisenä arkkitehtitoimintana, jossa on tärkeätä nostaa esiin ympäristönsuunnittelua, perinnearvoja ja virittää keskustelua arkkitehtuurista.

– Toki tiedän, ettei vanhan säilyttäminen ole taloudellisesti helppoa ja että vanhoissa kohteissa pelätään erityisesti rakennusvaurioita. Kannatan silti myös pelastavaa rakennus-suojelua, eli jos tällä hetkellä ei ole varaa kunnostaa jotakin kohdetta, niin hanketta voidaan siirtää tuleville sukupolville pitämällä katto ja perustukset kunnossa.

Juuri tällaisessa säilyttämismielessä Karttunen hankki sukulaistensa kanssa Suurteerivaaran maalaistalomiljöön Polvijärveltä. Siellä on pidetty talloja, ja nykyisin suku kokoontuu siellä lähinnä kerran kesässä juhlistamaan yhteistä historiaa. Kaksosveljensä **Tuomo Karttusen** kanssa kimpassa hankit-

60 VUOTTA

Osmo Karttunen

■ Syntynyt: 7.5.1953 Helsingissä.

kunnostus, Marjala-talo.

■ Opinnot: Ylioppilaaksi Saimaan yhteislyseosta Lappeenrannasta 1972, arkkitehdiksi Tampereen teknillisestä korkeakoulusta 1982.

■ Perhe: Vaimo Elja Enäsuu, lapset Kerttu, Venla ja Oskari, lapsenlapset Roni ja Elias.

■ Työura: Vuosia Joensuun kaupungin arkkitehtitoimistossa, arkkitehtitoimisto Erkki Helasvuo ky:ssä, P-K:n mielisairaanhuoltopiirin kuntainliitto 1981–87 (Paiholan kunnostus), Arkkitehtitoimisto Torikka & Karttunen perustetaan 1990.

■ Harrastukset: Pyöräily, muun muassa kinnerillä, vanhojen rakennusten kunnostaminen, kotiseututyö esimerkiksi Kontiolahden seurassa ja sukuseurassa, sienestys ja elokuvaaminen erityisesti nuorempana.

■ Tunnetuimpia kohteita: Rantakylän Aaltokone, Sininen virta Joensuun keskustassa, Möhkön ruukin selvitys ja museosuunnitelma, Linnunniemen huvilan

■ Tunnustuksia: Europa Nostra -palkinto osallisuudesta Kesälahden tapulin paanukatteseen 2009, Pohjois-Karjalan taidetoimikunnan kulttuuriteko-palkinto 2007 Kolin Mattilasta, Pohjois-Karjalan ympäristökeskuksen ympäristöpalkinto 2006.

tuna Osmo Karttusella on kunnostettavanaan Kurkontehdas Kontiolahdella.

Joensuussa Osmo Karttusen moni tunnistaa punaisesta kinneristä eli polkuauton näköiseltä pyörästä, jolla matka taittuu noin 30 kilometrin tunti-

udella. Linnunlahdella asuva Karttunen nauttii myös työmatkapyöräilystä.

Omassa perhepiirissä tärkeitä ovat kuusi- ja nelivuotiaat tyttärensä **Roni** ja **Elias**, kun omat kolme lasta ovat jo lähteneet tai lähdessä maailmalle.